

[A. Chr. Christensen.]

Smaaafisk bliver færre end før. Hvad der er værre, er dog dette, at ogsaa det mest betydelige Fiskeri, Aalefiskeriet, ser ud til at være i stærk Aftagende; i Aar ser det ud til at være saa godt som mislykket, og saa kom endda denne ulykkelige Storm.

Vil man saa spørge: hvad kan nu Aarsagen være til denne Tilbagegang for Fiskeriet i denne Fjord, som man fra de ældste Tider har kaldt Danmarks rigeste Fiskevand, hvad den bevisligt ogsaa har været — den har jo i Aartier kunnet give det daglige Brød til ca. 3 000 Fiskere —, saa er vi mange, som har den Opfattelse, at den Limfjordspolitik, som de forskellige Regninger har ført, med den stærke Uddybning af Tyborøn-Kanalen og Opgravning af de forskellige Grunde i Fjorden, hvorved man i langt højere Grad tager Hensyn til Skibsfarten og Sejladserne i Fjorden end til at sikre og beskytte Fiskeriet, som lider saa haardt under den stærke Strøm, som er en Følge af disse Foretagender, er uheldig. Det ser ud til, at Strømmen Aar efter Aar bliver baade haardere og stærkere, saa det passer, det Ord, som vore gamle Fiskere bruger: Det er slet ikke mere en Fjord, men det er ved at blive en Aa eller Elv. Saa stærk er Strømmen. Og den er blevet særlig mærkbar i Aar, hvor Bændeltangen er forsvundet. Ja, Strømmen er saa haard, at der skal to Mand til at binde Ruserne ud, naar de er røgtede, hvad der før med Lethed kunde gøres af een Mand.

At Tangen er forsvundet, er jo ikke et Fænomen, som viser sig alene ved Limfjorden. Den er ogsaa forsvundet i mange andre af vore Indvande, og dette Fænomen strækker sig baade til Norge og Sverige og andre Lande, saa det snart er en Sygdom, som er international. Det har ingen Forbindelse med selve Limfjordsspørgsmaalet, som ellers ned gennem Tiderne har affødt mange og lange Forhandlinger.

Der har været indsendt talrige Andragender, og der har været nedsat ikke mindre end 3 Kommissioner, nemlig Limfjordskommissionen af 23. Februar 1873 og Kommissionen af 1883, og vi fik atter Kommissionen af 8. Juli 1908 til Sikring af Limfjordskysterne. Alle disse Kommissioner og Andragender er jo fremkommet paa Grund af Klager fra Landmændene langs Limfjordskysten, hvis Enge og Marker led saa stærkt under de idelige Oversvømmelser af det salte Vand, og er Aarsagen til de store Dæmningsforetagender, der er udført deroppe langs Fjorden, som har en Ud-

strækning fra Tyborøn til Hals af 23²/₃ Mil eller ca. 178 km.

Saa sent som i Fjor blev der fra Landmænd og Fiskere langs Limfjorden indsendt et Andragende til Regering og Rigsdag, underskrevet af 2 719 Lodejere, deraf over 200 Fiskere, og anbefalet af 38 Sogneraad Øst for Oddeund — der var 8 Sogneraad imod, og 6 tog ikke Stilling —, om, inden man gik til at bygge den vedtagne Bro over Oddeund, at foretage en grundig Undersøgelse af Forholdene baade fiskerimæssigt og landbrugsmæssigt ved en Kommission, hvori stedkendte Mænd, baade Fiskere og Landmænd, fik Sæde, idet hele denne Sag er saa overordentlig vigtig for store Dele af Befolkningen deroppe, at et Fejlgreb her vil blive skæbnesvangert for Fremtiden.

Desværre gav den højtærede Trafikminister, som det ærede Medlem Hr. Nørskov sagde, os ikke noget Haab om en Ændring af Forholdene. Jeg takker i øvrigt det ærede Medlem for den Tilslutning, han gav hele denne Sag. Det er vor bestemte Opfattelse, at vi aldrig naar til ordnede Forhold i Limfjorden, hverken for Fiskerne eller Landmændene, inden vi bliver Herre over Strømforholdene og kan regulere dem ligesom nu i Nissum og Ringkøbing Fjord, og det kan vi, naar vi bygger en Dæmning i Stedet for en Bro ved Oddeund med Frisluser og en Skibsfartssluse, og der vil ikke blive Tale om nogen Opstuvning af Vand Vest for Oddeund, naar vi har Frisluserne.

Saltholdigheden i Fjorden vil heller ikke gaa mere ned, end at vi udmærket kan drive det samme Fiskeri som nu. Det er en Overdrivelse at sige, at Fjorden bliver til Brakvand ved en saadan Ordning.

Det er muligt, at man maa tale for døve Øren, men en advarende Røst har da lydt i Tide, i Tilfælde af at man griber fejl.

Nu i Sommer har de højtærede Ministre berejst hele Limfjorden og studeret Forholdene deroppe, og jeg tager næppe fejl i, at de højtærede Ministre vil give mig Ret i, at her ligger der store Værdier, som, naar der bliver foretaget den fornødne Beskyttelse og de nødvendige Kultiveringsarbejder, vil være et Led i at gøre vort Land baade rigere og større.

Jeg ønsker at sige, at Fiskerne var de første, der overfor Regering og Rigsdag rejste Kravet om en Lukning af Fjorden mod Vest, idet de allerede fremførte dette Krav i 1850, fordi de havde et saare rigt